V A T R A

FOAIE ROMANEASCA DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE

Noembrie 1954 IV,11 (Nr 47) Bonn (K.D)

PENTRU LEGIONARI

Spunea Căpitanul in articolul său din "Pământul strămoşesc", la
1 August 1927: "Ne găsim cu Mişcarea Naţională in faţa unui dezas-
tru.. Noi am ştiut că acest dezastru va veni, pentrucă am văzut in-
tâmplându-se lucruri prea grave". Şi astăzi, din cauza unor "lucruri
prea grave" am ajuns la un pas de dezastru. Şi, caşi atunci, remediul
nu poate fi altul decât atitudinea pe care şi-au impus-o fondato-
rii Mişcării Legionare acum un sfert de veac, căci scrie Căpitanul
in acelaş articol: "In acest conflict, atitudinea noastră iniţială
a fost unire şi purificare.. Din cauza certurilor dintre noi, fron-
tul spre adevăratul duşman a rămas descoperit.. Steagurile noas-
tre.. pe această cale merg la infrângere sigură".
A ridica iarăşi acest steag legionar nu e uşor lucru in cum-
plitele vremi pe care le infruntă azi şi Neamul şi Mişcarea. Pe
atunci luptam pe plaiurile Ţării şi, lângă inimile noastre, simţeam
bătăile tainice ale pământului in care-şi dorm somnul de veci
toţi eroii care au căzut apărându-l şi sfinţindu-l cu sângele lor.
Astăzi, departe de acest pământ strămoşesc, robit şi pângărit de
duşmani, durerile ne sunt mai apăsătoare, iar peste sbuciumata noas-
tră tinereţă au nins anii cei grei şi desbinarea a ros legăturile
forecate ce făceau din Mişcare un bloc de stâncă. Dar sfânta dato-
rie ce porunceşte să reintrăm cu aceeaşi hotărire in luptă. Un
steag nu-i numai mândrie, ci şi sacră răspundere pentru cei ce l-au
ridicat. Şi tot ca odinioară vom inscrie pe el: unire şi purificare.
Vom reinnoda firul acolo unde el a fost rupt de unele manifestări
care au provocat confuzie in sufletele camarazilor. Vom reafirma
aceeaşi credinţă legionară, fără să ne ruşinăm de ea şi fără să ne
inchinăm teoriei "momentului politic".

A reafirma şi a trăi principiile creştineşti-sociale şi na-
ţionale ale Mişcării Legionare inseamnă: 1. Nu atât a face "poli-
tică", ci a tinde spre acea transformare interioară care scoate pe
om din intunericul necredinţei, il apropie de Dumnezeu, il inalţă la
treaptă de făptură divină, deosebită de fiara ce-şi devorează pe
propriul său frate de până ieri; 2. A nu dezerta de dragul specu-
laţiilor politice şi pentru aparente avantaje momentane de pe po-
ziţia care astăzi este a intregului Neam Românesc şi care incepe
să fie intuită de restul lumii ca singura viabilă şi valabilă in
contra monstrului asiatic. Tot dezertare este şi "adaptarea" preco-
nizată de cei gata cu inchinatul la oricare modă. Şi, in adevăr, ce
tragic ar fi ca, in timp ce lumea părăseşte poziţiile sarbede şi
se orientează tot mai mult spre ideologia spirituală creştină, pe
care dela inceput s'a plasat Căpitanul, noi să le ocupăm neputin-
cioasele tranşee dovedite inutile in lupta contra fanatismului
destructiv sovietic. Singura şi necesara adaptare este reintoarce-
rea la izvorul viu al ideologiei noastre şi desbrăcarea de omenes-
cul din noi pentru a putea fi utili cauzei sfinte a Neamului şi
luptei pentru restaurarea libertăţilor creştine ale omenirii in-
tregi. Memoria tuturor inaintaşilor şi camarazilor noştri fie-ne
mustrare şi indemn!

Ilie Gârneaţă

OPTIMISM. Ca un fel de refugiu de multele inconveniente ale vieţii, Dumnezeu, în înalta sa bunăvoinţă, a dat omului râsul cu toată scara, de la zâmbetul ironic până la clocotirea homerică. Când vezi capete, atât de vitreg înzestrate de la natură, încât nu sunt în stare a înţelege cel mai simplu adevăr, capete în care, ca în nişte oglinzi rele, totul se reflectă strâmb şi în proporţii pocite, făcându-şi complimente unul altuia şi numindu-se sarea pământului, ai avea cauză de a te întrista şi de a despera de viitorul omenirii, dacă n'ai şti că după o sută de ani, de pildă, peste amândouă despărţămintele geniilor contimporani: peste balamuc şi puşcărie, va creşte iarbă şi că în amintirea generaţiei viitoare, toate fizionomiile acestea vor fi perit fără de nici o urmă, ca cercurile din faţa unei ape stătătoare.

Garanţia învingerii adevărului şi binelui în lumea aceasta, este moartea. Dacă moartea nu s'ar îndura să ne scape de o generaţie în dissolecţiune.. dacă moartea n'ar pune adevărul la adăpost de onoarea de a fi coexistat alături cu partea criminală şi stupidă a omenirii, niciodată naţiile n'ar fi putut strânge acel capital de adevăruri, care înobilează aspra lor luptă pentru existenţă. E o fericire pentru noi că, prostia şi perversitatea fiind nemuritoare, cel puţin proştii şi perverşii în concrete sunt muritori. De aceea râsul, ca un voios semn de încredere în zădărnicia acestei privelişti..

Mihai Eminescu

STEJARUL ŞI CORNUL

- Frate, frate de stejar!
Lasă-mă să tai un par
Să-mi fac osie la car.
- Frăţioare Românaş!
Voios, parul da-ţi-l-aş,
Dac'ai face tu din el
Buzdugan de voinicel,
Ghioagă mare, nestrujită,
Cu piroane ţintuită -
Şi cu dânsa de-ai lupta
Să aperi moşia ta.
- Cornule, ce nu te'ndoi,
De-o creangă să te despoi
Să-mi fac prăjină de boi?
- Frăţioare Românaş!
Creangă lungă da-ţi-o-aş,
Ca s'o faci arc de război
S'alungi Ruşii de la noi.
Lasă boii, frăţioare,
Şi te dă la vânătoare
Că nu-i timp de plugărie,
Ci e timp de vitejie,
- Codri, codri, mă giur eu
Să ucid cu braţul meu
De tot cornul un duşman
De stejar un căpitan.

&&. Dacă mizeria n'a obosit ţinându-se de casele refugiaţilor, suntem siguri că nici generozitatea compatrioţilor mai norocoşi n'a obosit. Îndemnăm deci pe Românii mai cu stare şi întreprinderile respective - acum, când sărbătorile Naşterii Domnului se apropie să-şi aducă aminte că există, nu din vina lor, fraţi refugiaţi fără o haină, cu sănătatea răvăşită, fără bani de pingele, de o carte poştală, de o ţigară. Politicienii de meserie vor observa aceste lipsuri doar în preajma răfuelii din urmă; Românii de inimă îşi vor arăta chiar azi frăţia şi solidaritatea direct, sau prin comitetele locale.-

&&. Colonia română din FREIBURG a sărbătorit la 23 Octombrie, cu participarea unui grup de prieteni germani, pe d-l prof. Mihail PRODAN cu ocazia numirii d-sale ca profesor la Universitatea locală.

&&. Transmitem familiei dr. C. NAGACEVSCHI din Tübingen felicitări şi urări de tot binele cu ocazia naşterii, la 1 Noembrie crt., a micuţei Constanţa.

"Liberarea unui neam se plăteşte cu sânge, şi neamul care n'are în prezent acest prisos scump de viaţă pentru a-şi pregăti viaţa viitorului, acela să-şi suporte robia în tăcere". (N. Iorga)

PENTRU REFACEREA MIŞCARII LEGIONARE

HOTARIRE. Delegaţii legionarilor din exil, convocaţi în Adunare ad hoc la Erding, în zilele de 1-8 August a.c., luând în considerare criza de conducere, în care de ani de zile se zbate Mişcarea Legionară, au hotărît să confere sarcina conducerii unui consiliu de trei, compus din d-nii: Comandant al Bunei Vestiri şi fondator al Mişcării Ilie GARNEAŢĂ, şi Comandanţii legionari Vasile IASINSCHI şi Constantin PAPANACE, cu misiunea de a lua toate măsurile pe care le vor crede necesare pentru refacerea Mişcării pe linia Căpitanului, punerea în funcţiune a Senatului Legionar ca organ deliberativ, sancţionarea abaterilor fostului comandant al Mişcării, d-l Horia Sima, de la morala şi spiritualitatea legionară, restabilirea armoniei între Români cu dragoste de neam spre a potenţia lupta pentru apărarea intereselor româneşti în străinătate, eliberarea şi reconstrucţia Ţării. Ţinând seamă de această decizie, precum şi de indicaţiile rezultate din consfătuirile avute cu legionarii din diferite ţări, înainte şi după adunarea de la Erding, se hotărăşte:

1) Înfiinţarea CONSILIULUI CONDUCATOR AL MIŞCARII LEGIONARE, format din cei trei Comandanţi Legionari desemnaţi mai sus. În grup constituit, ei preiau şi exercită comanda Mişcării până când împreună cu legionarii din Ţară se va putea rezolva în mod integral problema conducerii. Consiliul va fi prezidat de d-l Comandant al Bunei Vestiri Ilie GARNEAŢĂ, ca cel mai mare şi vechi în grad, în spiritul lui "primus inter pares".

2) Până la statuarea şi reorganizarea Senatului Legionar ca organ deliberativ, se pune în funcţiune CONSILIUL LEGIUNII, cu scopul de a discuta şi da direcţii în mare Mişcării Legionare. Toţi Comandanţii Bunei Vestiri şi Comandanţii Legionari făcuţi de Căpitan şi rămaşi fideli principiilor sale fac parte de drept din Consiliul Legiunii. Deasemeni fac parte de drept, pe toată durata funcţiunii lor, toţi aceia cari îndeplinesc funcţiuni importante în Mişcare, ca secretar, casier, şefii pe ţări şi alte funcţiuni pe care Consiliul Conducător le va aprecia de acelaş rang. În acest Consiliu vor intra prin cooptare şi elemente cu prestigiu din toate categoriile sociale, care au dat dovada credinţei şi a constanţei.

3) Principiile de organizare fixate de Căpitan rămân valabile. Aplicarea lor se va face ţinându-se seamă de condiţiile specifice ale fiecărei ţări din emigraţie şi conformându-se legilor în vigoare.

4) Consiliul Conducător îşi însuşeşte rezoluţia adoptată de Adunarea dela Erding în legătură cu abaterile fostului Comandant al Mişcării, d-l Horia Sima, de la morala şi spiritualitatea legionară. În consecinţă consideră pe acesta decăzut din orice funcţiune în cadrul Mişcării şi deci fără drept de a vorbi în numele ei. Un Juriu de Onoare va judeca cu riguroasă obiectivitate faptele incriminate, dând celui în cauză posibilitatea să se apere şi eventual să se reabiliteze prin abnegaţie şi spiritul de jertfă pe care le va dovedi în viitor în interesul Mişcării Legionare.

5) Din respect faţă de suferinţa şi lupta ce mai bine de un deceniu o duc camarazii din Ţară, Consiliul Conducător suspendă orice avansări în grad pentru legionarii din exil. În acest spirit vor fi reconsiderate şi gradele conferite în toată perioada exilului. Legile pentru selecţionarea elitei, fixate de Căpitan în Jurământul Moţa-Marin, vor fi aplicate cu obiectivitate, pentru înlăturarea criteriilor lăturalnice şi consacrarea meritelor reale.

6) Pentru o mai bună încadrare în ordinea democratică, Consiliul Conducător îşi propune să pună în studiu reorganizarea partidului "Totul pentru Ţară", menit de Căpitan să fie expresia politică a Mişcării Legionare care este, în primul rând, o şcoală de educaţie

spirituală a Națiunii Române. La momentul oportun se va convoca un congres general spre a statua în acest sens.

7) Măsurile de organizare enunțate mai sus sunt luate mai mult în raport cu situația legionarilor din exil. Ele vor putea fi revizuite sau completate când se va putea delibera și cu camarazii din Țară. Pe baza realităților rezultate după eliberarea Neamului de sub jugul comunist, se va adopta organizarea cea mai potrivită pentru promovarea idealurilor legionare de libertate, dreptate, omenie românească și spiritualitate creștină.

Consiliul Conducător al Mișcării Legionare
Ilie Gârneață
Vasile Iasinschi
Constantin Papanace

Majadahonda, _ Noembrie 1954.-

DRAGI CAMARAZI, De la Majadahonda, de la locul sfințit cu sângele lui Moța și Marin în lupta cu Anticrist, vă trimitem gândul și hotărîrea noastră. Am întârziat cu această hotărîre spre a lăsa timp de lămurire tuturor. Astăzi, de ziua Sfântului Arhanghel Mihail, patronul Legiunii, pășim cu încredere pe drumul regăsirii și unității legionare. Să vie toți cei cari cred în principiile luminoase ale Căpitanului.

Luând această primă hotărîre, ținem să precizăm că nu ne-am considerat și nu ne considerăm infailibili. In trista perioadă ce a urmat după asasinarea Căpitanului, am greșit și noi față de Mișcare, când n'am reacționat dintr'un început, cu toată energia, pentru a înfrâna unele devieri ale fostului comandant al Mișcării H. Sima. Am crezut că sunt lucruri trecătoare, care prin persuasiune făcută din interior se vor putea îndrepta, menținând unitatea Mișcării. Buna noastră credință însă a fost înșelată de acela pe care l-am considerat că este chemat să vegheze la respectarea legilor în virtutea cărora trăim ca legionari în lume. Speranța noastră de îndreptare a fost spulberată. A dărâmat unitatea Mișcării. Faptele sale din ultimul timp au arătat limpede că acest om n'a crezut în principiile morale ale Mișcării Legionare. Toți am fost induși în eroare. Incriminările și descriminările devin fără rost. Să privim înainte!

Grija noastră de a salva unitatea Mișcării poate constitui o circumstanță atenuantă. Ea însă nu ne împacă conștiința. Am acceptat sarcina grea de refacere a Mișcării nu din pofta de mărire, ci ca o imperioasă datorie. Gândul nostru călăuzitor este de a readuce Mișcarea la rosturile fixate de Căpitan și să apărăm patrimoniul ei spiritual așa cum ne-am legat prin jurământul gradelor legionare. Vrem să o transmitem generațiilor mai tinere întreagă și nedeformată, pentru ca ele, la rândul lor, simțind mai bine chemările noilor timpuri, să o ducă pe culmile de glorie visate de toți martirii noștri. Vrem ca jertfele legionare să fie fecunde pentru Neamul Românesc și credința creștină. Căci "n'au murit unii, pentru ca să slujească poftelor de îmbogățire, de viață comodă și desfrânare a altora". Vrem să apărăm "întreaga Mișcare Legionară, ca ea să nu alunece pe căi de afaceri, de lux, de trai bun, de imoralitate, de satisfacție a ambițiilor personale sau poftelor de mărire omenească" (Jurământul gradelor legionare, C.S.C., pg.133). Vrem să refacem climatul moral în care să crească adevărata elită legionară. Să onorăm jertfele trecute; să chezășuim ca cele viitoare să nu fie zadarnice.

In aceste vremuri de răscruce, când neamul nostru luptă cu moartea, un mare sentiment de răspundere trebue să ne stăpânească pe toți. Să nu ne amăgim cu agitații sterile pornite din calcule meschine. Să ne coordonăm preocupările noastre în funcție de marile țeluri naționale. Să pășim cu stăruință pe drumul întremării noas-

tre sufletești. Dogma legionară ne spune că înainte de a vedea greșelile altora să îndreptăm pe ale noastre. Să fim mai severi cu noi înșine, decât cu alții. Trebue să asanăm atmosfera din Mișcare. Să eliminăm miasmele infiltrate după moartea Căpitanului, spre a putea da un sens pozitiv eforturilor întregei emigrații pentru promovarea intereselor românești în străinătate și scoaterea neamului nostru din ghiarele celor fără Dumnezeu.

Nu trebue să uităm că, prin sufiul ei creștin, Mișcarea Legionară constitue un antidot eficace contra materialismului comunist care amenință să înăbușe valorile spiritului. Să fim conștienți de acest lucru. De la credința noastră se pot inspira toți aceia care sunt dornici de adevărata libertate. Semne, în această privință, nu lipsesc. Totul depinde de noi. Să facem ca prin ținuta noastră impecabilă, în toate împrejurările - așa cum a dorit-o Căpitanul - să fim purtătorii demni ai acestei sfinte credințe. Prin dragoste românească să întindem punți de înțelegere sufletească spre toate inimile românești dornice de luptă pentru eliberarea Țării. Prin dragoste creștină să ne apropiem de celelalte popoare care luptă împotriva lui Anticrist. Poporul român nu nutrește gânduri dușmănoase față de nimeni. "Este poate, singurul popor din lume care n'a cunoscut păcatul robirii, încălcării, sau nedreptățirii altor popoare" (P. L., pg.287).

Forțele răului vor căuta să zădărnicească însănătoșirea morală a Mișcării și a întregului neam românesc. "Căzăturile morale" vor fi menținute la suprafață pentru a-și continua opera distructivă. Noi însă le cunoaștem. Experiența să ne servească în viitor. Să nu ne abatem de la drumul trasat de Căpitan. Să respectăm "legile în virtutea cărora trăim ca legionari în lume" (Circulări). Să credem cu tărie în puterea Binelui. Să luptăm cu mijloace loiale, așa cum ne-a învățat Căpitanul, pentru o lume mai dreaptă și mai bună. Numai așa se va ajunge la adevărata "pace și bună învoire între oameni".

La fapte, pentru refacerea Mișcării! Este nevoie de efortul tuturor. La luptă pentru eliberarea Neamului nostru și salvarea civilizației creștine! Sfântul Arhanghel Mihail să ne aibă în pază, Dumnezeu să ne ajute!

CONSILIUL CONDUCATOR AL MIȘCARII LEGIONARE
Ilie Gârneață
Vasile Iasinschi
Constantin Papanace

Majadahonda, 8 Noembrie 1954.-

REGASIRE. Hotărîrea și scrisoarea de mai sus s'au trimis tuturor organizațiilor legionare împreună cu un extras din proectul de statut al Legiunii "Arhanghelul Mihail" de la 1 August 1927, din care rezultă că, la început, fondatorii Mișcării au folosit și formula conducerii prin comitet, și cu câteva dispoziții, unde se spune, printre altele, că cei ce dețin astăzi funcții în Legiune rămân în ele până la 31 Decembrie și că, până la fixarea definitivă a unui sediu, corespondența se va trimite pe adresa d-lui Comandant Vasile Iasinschi (Blasco de Garay, 41 - Madrid - Spania).

Astfel, după mai bine de 16 ani de bâjbâieli, legionarii din străinătate au reușit în sfârșit să se regăsească în idealismul Mișcării Căpitanului, sub călăuza celor mai indicate căpetenii din configurația de azi a Legiunii. Norocul a făcut ca, în răvășeala produsă de instrumentele - conștiente sau nu - ale dorințelor In- ... de comandanți, - să se mai afle peașcăi, camuflate la cârmă în piele de comandanți. Nu vrem să facem exegeza câteva elemente încercate din vechea Gardă. Evident, conducătorii deosebiți de vreo riguroasă a comuniunii. Evident ... infailibili. VAIRA n'a fost legionarilor treziți nu sunt și n'au fost infailibili ... fiecăruia le aceeace, fără miraculoase zgârcită în drămuirea vinei

leasa deşteptare din ceasul al doisprezecilea, putea să insemne zădărnicirea idealurilor pentru care se jertfise o intreagă generaţie de Români. Faptul insă că in comunicat se vorbeşte de această vină, in termeni fără echivoc, aştarne peste sufletele noastre multă linişte; sătui până la scârbă de ifosele diverşilor borobari, nu putem decât să ne induioşăm când vedem comandanţi bătrâni cu atitudini de smerenie demne de primii creştini. Aşa, putem fi cel puţin siguri pe cinstea sufletească a noii cârmuiri - articol ce a lipsit total fostului comandant şi clicii lui; această cinste, plus românismul lor de atâtea ori probat - pe care niciodată nu ne-am gândit să-l punem la indoială formează minimum de zestre necesară unui inceput promiţător de activitate rodnică. Putem fi siguri că cei trei comandanţi işi vor cheltui energia nu pentru lucrături intre dânşii, nu pentru chivernisealǎ proprie, ci pentru a incerca să aducă apă răcoritoare uriaşului ce luptă in Carpaţi să-şi apere moşia.

Patriotismul, cinstea şi priceperea sunt cele mai indispensabile atribute ale unui conducător. Noua cârmuire va fi având, desigur, multe calităţi, inăscute sau promovate de un lung contact cu Căpitanul şi cu viaţa, ce vor fi toate şi total in slujba misiunii ce-a primit. Dar pentrucă Legiunea este casa tuturor legionarilor, şi bunul ei mers ii interesează deopotrivă, nimănui nu-i e ingăduită atitudinea de spectator, toţi trebue să ajute la impodobirea ei. Conducătorii vor indica direcţia, iar legionărimea intreagă va participa cu zel la atingerea ţelurilor propuse. Mişcarea a fost creiată de Căpitan pentru a procura neamului un instrument valid de afirmare, şi nu ca scop in sine. Orice intărire a ei inseamnă implicit creşterea potenţialului naţional, - precum injosirea ei, sub Sima, a făcuse să ajungă un pericol pentru neam. In actualele imprejurări, tonificarea cadrelor şi lămurirea ţelurilor oferă refugiului nostru un incontestabil far, necesar direcţiei şi luptei.

Participarea vie a tuturor legionarilor din exil la treabă apare cu atât mai imperioasă cu cât, faţă de latura anticomunistă a organizaţiei, ei apar oarecum in deficienţă, constrânşi cum au fost, de năsbâtiile "crăişorului", să lipsească dela prima şi cea mai actuală a lor datorie: lupta din răsărit. Cei din ţară şi-au făcut această datorie, deşi din poziţia umilitoare de "pedeapsă" şi nu numai ca rezultat al unor convingeri indelung meditate şi predicate. Ei se găsesc acum la greu imobilizaţi. E rândul celor din străinătate să acţioneze. Un motiv in plus ca greutatea mersului Mişcării să nu fie lăsată exclusiv pe umerii comandanţilor desemnaţi la Erding. De altfel, prezenţa in acţiunea ordonată face parte din structura legionară; numai Sima credea că, pentru atingerea sublimelor gânduri ale lui Moţa, e suficient cuceritorul zâmbet al lui Borobaru.

In faţa Legiunii stă acum un vast program de activitate, ce va face să se uite curând ismenelile cu care fostul şef a ţinut-o atâţia ani in loc. Pe lângă inţeleapta reorganizare a Mişcării, care-i tot ce poate fi mai uşor dacă se ţin in cuvenitul respect circulările Căpitanului şi cărticica şefului de cuib, sunt alte chestiuni ce ţin de insăşi menirea Legiunii ca ghid al neamului. Iată, de pildă, relaţiile sale cu ceilalţi români refugiaţi, care trebuesc inspirate din cea mai caldă frăţie. Masa românească este doar rezervorul din care se alimentează Mişcarea, din care-şi improspătează cadrele. Legiunea trebue să se ferească a deveni castă, care inchisă, asta ar fi moartea ei. Nimeni n'a fost inscris aici chiar dela naştere, toţi s'au alipit Mişcării când au cunoscut-o, regăsindu-se in idealurile ei. Şi venem tocmai din această masă românească. Să nu inşele faptul că, de când conduce Sima, Legiunea

n'a mai făcut nicio achiziţie de seamă: ce era să atragă noi persoanele de ispravă? Trebuia să fie nebun cineva ca să simtă nevoia de a fi spionat, clevetit, exploatat. De aceea noile achiziţii au fost cam toate după chipul şi asemănarea brigadirilor. Un Gârcineanu, cu luminozitatea gândurilor lui, evident că n'ar fi simţit nici o nevoie să-şi piardă bunătate de timp intr'o "legiune" călăuzită de ştiutele apucături şi atitudini. Legionarii vor trebui acum să revină la manierele şi spiritul din vremile lor bune, scuturându-şi tălpile de pulberea sinistră, dacă vor să reprezinte iar ce-a dorit Căpitanul. Relaţiile cu ceilalţi oameni şi intre ei să inceapă sub semnul dragostei, al frăţiei şi increderii, nu al bănuelii, ca in brigadă şi'n bolşevism. Viabilitatea Gărzii va fi dovedită, intre altele, de calitatea şi numărul noilor adeziuni. De vreme ce's convinşi a poseda piatra filosofală a fericirii neamului, e numai firesc ca legionarii să caute a cuceri cât mai mulţi, ba chiar pe toţi Românii buni, de partea lor. Dar această atracţie să fie rezultatul mai mult al comportării ortodox legionare, profund umane, decât al insistenţelor verbale.. Pe lângă acest aspect, relaţiile cu ceilalţi Români: indivizi sau partide, mai trebue să aibă in vedere eventualitatea -dorită!- a colaborării in interesul comun românesc.

Alt punct necesar de activitate e difuzarea istoriei şi vremilor legionare printre străini. Mişcarea e cunoscută in lume mai mult sub aspectul sub care au avut interes duşmanii ei s'o prezinte: bandiţi, criminali, asasini, fascişti, hitlerişti, etc. Evident că Sima n'avea interes la spulberarea calomniilor: prezentând Mişcarea in adevăratele ei dimensiuni, s'ar fi observat numaidecât contrastul dintre azurul unor năzuinţi şi făptura lui măruntă, dintre inălţimea vremilor predicate şi comportarea brigadiră. Oculta, care l-a impins la atâtea nesăbuinţe, deasemenea n'avea interes ca Legiunea să fie cunoscută in realitatea ei. De aceea fostul şef n'a făcut absolut nimic pentru difuzarea principiilor legionare, pentru cunoaşterea in străinătate a tragediei tineretului român. Tot noii cârmuiri ii incumbă datoria câştigării lungului timp pierdut. Se impune, de pildă, răspândirea neintârziată, mai ales in spaniolă şi engleză, a cărţii scrise de Corneliu Codreanu, cum şi a unei cât mai fidele biografii a Căpitanului. Mişcarea va trebui deasemenea să dispună de o presă serioasă in limbile de mare circulaţie. Sau, şi mai bine, să-şi asigure publicarea lucrurilor ce-o interesează in presa străină din diferite ţări. Ultimul procedeu ar avea avantajul, pe lângă cel economic, de a transmite concomitent, pe vaduri deja săpate, aceleaşi lucruri, in mai multe limbi. Pentru Români va fi poate suficient un buletin critic-informativ, lunar; stilul, cât mai departe de al gazetelor oficiale, pe care nimeni nu le citeşte.

Legiunii, prin calitatea şi numărul membrilor, ii incumbă principala greutate in reprezentarea intereselor româneşti in străinătate. De multe foste excelenţe nu dispune, dar 10 ani de refugiu au dovedit din plin sterilitatea mai tuturor acestora. Conducătorii ei vor trebui să circule, să se informeze, să fie in curent cu tot ce se petrece. Pentru toată activitatea ce au să desfăşoare vor trebui importante sume de bani. Mişcarea va trăi insă exclusiv din ce pot produce cinstit membrii ei; ea nu se va putea alimenta nici din diferitele fonduri "naţionale" sau confesionale, nici din subvenţiile serviciilor de informaţie. Dar pentru "legionarii sacrificiilor sfinte", cari s'au legat prin jurământ la jertfe mult mai grele, nu poate constitui ceva de netrecut o simplă contribuţie bănească. Minimum, in acest caz -şi având in vedere marile necesităţi, cum şi exemplul biblic, ar putea echivala, de pildă, cu zeciuiala din câştigul fiecăruia. Pentru acelaş scop considerăm, deasemeni, necesară re-

luarea "cuiburilor financiare", cu toţi simpatizanţii, cu toţi -români sau prieteni ai Românilor- cari înţeleg să sprijine lupta românească a Legiunii. In ambele cazuri, obligaţia -voluntară- să se respecte cu riguroasă punctualitate.

Ne oprim aci, din lipsă de spaţiu, cu enumerarea nevoilor urgente de prim ordin. Pomenim, numai, unele probleme, ce vor fi de rezolvat in colaborare cu ceilalţi Români, pentru întărirea luptei anticomuniste. Printre acestea: relaţiile cu refugiaţii altor naţionalităţi din România, cu exilaţii din celelalte ţări robite, cu autorităţile supreme ale ţărilor ce ne adăpostesc, legăturile cu ţara; deasemeni unele probleme de viaţă românească privind atât minorităţile din România cât şi minorităţile române din ţările limitrofe, in special din cele libere. Asupra acestor puncte vom avea, sperăm, ocazia să revenim.

In încheiere, salutăm încă odată hotăririle -de importanţă naţională cu adevărat istorică- dela Majadahonda. Legionarii, risipiţi geograficeşte de urgia vremii şi sufleteşte de destrăbălarea brigadiră, vor regăsi in fine, sub steagul Căpitanului, ridicat din noroiul unde-l dusese un închipuit, duhul camaraderesc, mângâierea frăţească, elanul necesar marilor dăruiri cu ţeluri luminoase. Işi vor regăsi propria casă, in a cărei temelie mulţi şi-au îngropat tinereţea. Dumnezeu să lumineze paşii vechilor comandanţi ai Căpitanului: Gârneaţă, Iasinschi şi Papanace, cari deja, acceptând dezastroasa moştenire lăsată de fostul şef de tristă pomenire, au dat dovadă de curaj. Trebuesc urmaţi. Şi ajutaţi din răsputeri. Legiunea renaşte. Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

Bucur Calangiu

ECHIPA MORŢII

Suntem echipa morţii
Din Moldova azi venim
Aruncat e zarul sorţii
Ori învingem ori murim.

Purtăm cu noi stindardul
Unei sfinte noi credinţi
Pe el este scris cu sânge
Fapte mari şi biruinţi.

E jale multă'n ţară
Căci străinul e stăpân
Cerşetor la el acasă
A ajuns bietul român.

De aceea azi la luptă
Noi pornit-am să scăpăm
Patria de toţi tâlharii
Cinstea iar s'o întronăm.

In rând cu Căpitanul
Bucuros ne vom jertfi
Peste leşurile duşmane
Ţară nouă vom clădi.

Cu zâmbetul pe buze
Moartea'n faţă o privim
Căci suntem echipa morţii
Ori învingem ori murim.

& PARIS: Asociaţia Românilor din nordul Franţei a organizat Duminică 14 Noembrie, la LILLE o frumoasă manifestaţie, sărbătorind, anticipat, ziua de 1 Decembrie (Unirea Ardealului). Dimineaţa, părintele Graţian RADU a slujit Sf. Liturghie, ajutat, la strană, de dd. GHINESCU şi MACARIE. După predică, ţinută tot de sfinţia sa, au urmat un Te Deum de 1 Decembrie, botezul pruncului Nicolae-Bucur (fiul d-lui Vasile Droc) şi un parastas pentru sufletele celor ucişi anul trecut in ţară (echipa Ion Tănase). Masa s'a luat in comun. Despre însemnătatea zilei unirii Transilvaniei au vorbit apoi, la serbare, d-l Mircea POPA, preşedintele asociaţiei, şi pr. Radu Graţian. S'a luat in discuţie şi posibilitatea înfiinţării la Lille a unei biserici filiale celei din Paris.

- Adunarea parohială a bisericii române ortodoxe din Paris, întrunită la 31 Oct., constatând că din Aprilie consiliul parohial nu s'a mai putut întruni din cauza sabotării unora din consilieri, a hotărît noi alegeri de consiliu la 12 Decembrie crt.-

CALENDAR LITERAR

Nov.(1855): Alecsandri, însoţit de un gazetar francez, vizitează Sevastopolul şi e primit in cartierul general aliat.

Nov.(1861): Maiorescu obţine la Paris diploma de doctor in Drept cu teza "De jure dotium" (De regime dotal).

Nov.(1864): Alexandru Depărăţeanu, deputat.

Nov.(1867): I. Pop-Florentin, doctor in Filosofie la Viena.

Nov.(1872): Solicitat de Maiorescu, Eminescu se inscrie la Universitatea din Berlin.

Nov.(1875): Apare in "Convorbiri" nuvela "Scormon" a lui Slavici, "cea mai bună povestire de imaginaţie ce se scrisese in româneşte".

2 Nov.(1816): După triste peregrinări de ani de zile, datorite persecuţiei din partea episcopului Bob, pe care numai fanaticii exilului nostru au încercat să-l reabiliteze, se stinge Şincai, in mizerie, la Sinea. Bob l-a prigonit şi pe Budai-Deleanu.

3 Nov.(1871): Actorul Th. Theodorini înnebuneşte pe scenă, la Iaşi, in chiar seara premierei piesei "Cezar de Bazan", in care avea rolul principal. Peste doi ani va muri într'un ospiciu la Viena.

7 Nov.(1878): Se naşte poetul V. Demetrius, care a condus câtva timp "Biblioteca pentru toţi".

8 Nov.(1543): Petru Rareş, gonit de pe tronul Moldovei, trimite o solie moldovenească la Moscova, formată din Crăstea Vladovici, pârcălab, Petre Cârcovici, logofăt, şi Ivan Stefanov, pisar.

8 Nov.(1819): Vodă Şuţu înfiinţează un fel de Eforie a teatrelor, la Bucureşti, cu un pitac domnesc.

8 Nov.(1857): Se naşte, la Iaşi, A.C. Cuza, luptătorul şi doctrinarul naţionalist, mare orator şi epigramist de frunte. Nu-i plăceau excesiv "zidanii"...

8 Nov.(1900): La împlinirea a 300 de ani de la cucerirea Ardealului, Liga Culturală organizează un pelerinaj naţional la mormântul lui Mihai Viteazul dela Mănăstirea Dealului.

9 Nov.(1886): Din ordinul Municipiului Iaşi, in urma unui raport medicolegal al prof. Gh. Bogdan, Eminescu e internat in ospiciul de alienaţi de pe lângă Mănăstirea Neamţ, fiindcă turbura liniştea publică.

9 Nov.(1914): Pârvan ţine o conferinţă la Ateneu cu titlul "Pregătirea războiului pentru unitatea naţională". Fiindcă cere preparative serioase înainte de a porni împotriva Puterilor centrale, francofilii "à outrance" îl calomniază ca duşman al aspiraţiilor naţionale, este exclus din Liga culturală. Scrie, ca răspuns, "Părerile unui trădător de neam", cu teze pe care evenimentele le-au confirmat ulterior.

10 Nov.(1895): Se sinucide Odobescu.

12 Nov.(1869): Moare in vârstă de 81 de ani, încărcat de glorie, Gh. Asachi. Era socrul lui Edgar Quinet.

12 Nov.(1903): Moare la Bucureşti St. Orăşanu, istoric şi critic.

13 Nov.(1914): Se sinucide poetul Dimitrie Anghel, la Buciumeni.

14 Nov.(1874): Se naşte la Tichileşti, lângă Brăila, C. Sandu-Aldea, agronom şi scriitor.

15 Nov.(1836): Vornicul St. Catargiu, V. Alecsandri şi Gh. Asachi pun bazele Conservatorului filarmonic-dramatic dela Trei Ierarhi.

15 Nov.(1872): Se naşte la Bârlad poetul George Tutoveanu.

15 Nov.(1845): Se naşte la Ghindăoani (Neamţ), băiat de popă, Vasile Conta: filosof, om de stat, antisemit.

19 Nov.(1897): Se sinucide poetul Gr. Grandea.

19 Nov.(1919): Moare Vlahuţă. Cu o lună înainte, începuse "Imura", pentru conducerea căreia scrisese lui Brătescu-Voineşti: "Pregăteşte-te, dragul meu, pentru o sarcină pe care obosiţii mei umeri in

curând nu o vor mai putea duce.. căci eu sunt chemat într'o lume mai bună".

20 Nov.(1786): Vlădica Grigorie Sidis iartă "de supt jugul robiei" pe "Tudor sin Stanca.. luat dela mănăstirea Dealului cu schimbu pe o fată de țigan", pentru motivul că se silise "cu învățătura cărții".

23 Nov.(1901): Moare V.A.Ureche.

23 Nov.(1923): Se sinucide Urmuz, pe numele adevărat Dem.Demetrescu-Buzău, magistrat și admirabil humorist. Era din C.de Argeș.

24 Nov.(1927): Moare I.I.C.Brătianu.

26 Nov.(1867): Conferința la Ateneu a lui Ștefan Vellescu despre misiunea teatrului la noi; critică aspru comediile politice și sociale ale lui Alecsandri.

27 Nov.(1884): Se naște la Pârscov-Buzău poetul V.Voiculescu.

27 Nov.(1885): Se naște, la Tarlisiua, Liviu Rebreanu. Spunea despre satul său natal că n'a reușit niciodată să-l găsească pe vreo hartă. Tatăl, învățător, avea 9 băeți și 3 fete.

27 Nov.(1909): Cu un "Inainte" polemic al lui D.Anghel apare la București "Cumpăna", la care colaborează Sadoveanu, Iosif, Chendi.

28 Nov.(1878): Se naște, la București, Hildebrand Frollo. A tradus din Cicero, Virgiliu și alți autori latini.

28 Nov.(1940): E ucis Nicolae Iorga (plătind mult prea sever greșeala de a fi sprijinit demența criminală a lui Carol Wolf II).

29 Nov.(1942): După 7 ani de închidere, își inaugurează noua activitate Teatrul Național din Craiova, cu "Meșterul Manole" (Blaga).

30 Nov.(1938): E ucis Corneliu Codreanu (plătind mult prea sever greșeala de a-și fi iubit mai presus de orice patria și neamul).

= = = = =

&&. Comitetul Central al Federației naționalităților minoritare din Europa a votat, in ședința din 16 Oct.1954, ținută la Leeuwarden (Olanda), următoarea moțiune, pe care a înaintat-o la 6 Noembrie la ONU, la Consiliul din Strasbourg al Europei și la toate guvernele țărilor libere:

"Ascultând declarațiile cu privire la lipsa de drepturi naționale, religioase, culturale și politice pentru Bulgarii și Aromânii din Macedonia, sub stăpânire greacă și iugoslavă,- Ascultând rapoartele reprezentanților bulgari și aromâni la al 4-lea Congres al Uniunii Federale a Naționalităților și Regiunilor europene, ținut recent la Münster/Westfalia, despre suferințele impuse compatrioților lor în propria lor patrie de către autoritățile grecești și iugoslave,- Comitetul Central al F.U.E.N.R.-ului recomandă Organizației Națiunilor Unite din New York și Consiliului Europei din Strasbourg să cerceteze această problemă și, dacă e nevoe, să ia măsuri pentru a asigura acestor naționalități drepturile lor în propria lor patrie."

&& PLOSNITA. Camil Ring, care, pentru a părea neaoș, mai semnează și M.V.Ottescu, îi invită pe legionari, prin BIRE (Nov,1954), să-l "execute", dacă au curaj. Aparte faptul că o ploșniță nu se "execută", ci se strivește între unghiile dela cele două degete mari, cu un plescăit, cum gazetarul evreo-comunist o știe prea bine din obiceiurile familiei, nu vedem de ce atâta grabă: la întoarcerea in țară, nu se va găsi desigur Român atât de omenos, care să-i cruțe pe scribii minoritari, ca Ring, Teodoziadis, Ludo, "Negreanu" (!), pușii în serviciul invadatorului încă din primul moment și rămași în solda lui până ce n'au mai servit la nimic.-

"Oriunde e o fărâmă din neamul nostru, de ea trebue să ținem seamă întâi". (D.A.Laurian)

CONSIDERAȚII DE ACTUALITATE

Nu știu dacă între poetul Crețeanu și fostul secretar general al ministerului de externe, care a renegat nu de mult cetățenia românească, există vreo legătură de rudenie. Însă, fie că e vorba de o descendență, fie că e vorba de un simplu caz de omonimie, cum sperăm pentru autorul "Cântecului străinătății" ("Fie pâinea cât de rea/Tot mai bun-i'n țara mea!"), care nu merita desigur un așa urmaș,- cât de precis se aplică versurile de mai jos, ale poetului Crețeanu, clasei noastre politice de ieri! Vorbește parvenitul Sfruntilă: "Din tabără în alta d'a rândul am trecut. /Unde scuipam ieri, astăzi mă'ntorc ca să sărut; /Așa mi-am făcut drumul, așa m'am ridicat".- Și tot el dă o lecție de educație politică, pe care politicienii noștri au respectat-o întocmai: "Cancanul este școala oricărui om de Stat. /Secretul ca în lume să poți să isbutești /E după întâmplare să știi să te'nvârtești, /Să sari în dreapta'n stânga, pe vine să te lași, /Să ai înmlădiere, să măsuri ai tăi pași".

\- - -

&& Ne-a fost dat să avem, nu de mult, o lungă și foarte interesantă convorbire cu un tânăr refugiat rus, pe care l-am întâlnit la Roma. Cum a trăit la Moscova până în anul 1944, unde-și făcea studenția la Politehnică, prima firească întrebare a fost asupra adevăratelor sentimente, dincolo de orice propagandă, ale poporului din URSS față de regimul comunist. Mi-a răspuns, cerându-mi să-l cred în perfectă cunoștință de cauză, că o covârșitoare majoritate a populației nu vede cu ochi buni bolșevismul, îl urăște și ar dori o schimbare a regimului.

\- Cum de, totuși, nu se încearcă nicio acțiune serioasă contra Cremlinului, dacă situația este așa cum spui dumneata?

Și aici a venit un răspuns, pe care eu l-aș propune spre meditare tuturor refugiaților noștri. Prietenul rus (am devenit prieteni repede, la un pahar de vin) mi-a arătat în ce fel autoritățile și cercurile conducătoare sovietice au reușit să creieze în conglomeratul de națiuni și grupuri etnice, care constitue URSS-ul, o stare de spirit unitară. In acest sens a făcut mult mai mult decât vasta și capilara rețea polițistă și de informatori și agenți vâriți pretutindeni, până și în sânul familiilor, o propagandă diabolică, dar inteligentă și cunoscând în străfunduri natura omului. Lumea a fost convinsă, încet-încet, că nu merită să facă sacrificii pentru schimbarea stării de lucruri, că orice efort este zadarnic, că rezistența la dictatură e o nerozie, pe de o parte fiindcă se descoperă totul, înainte de împlinirea eventualelor planuri, pe de alta -și mult mai important- fiindcă din afară nu-i de sperat în vreun ajutor. Occidentul se dezinteresează de oamenii care luptă pentru libertate în URSS, așa încât, opunându-se regimului, ei comit nu atât o acțiune, care echivalează cu o sinucidere, cât o prostie, un gest van, gratuit.

Urmăriți acum tehnica propagandei comuniste în România împilată. Temele asupra cărora insistă propaganda comunistă sunt: recunoașterea de către lumea liberă a stării de fapt actuale din țările robite, și hotărîrea, de atâtea ori manifestată, a Puterilor de vest de a nu face în niciun caz război pentru eliberarea popoarelor asuprite din răsăritul Europei. Presa dela București scoate totdeauna în mare relief: declarațiile bărbaților de Stat occidentali, după care trebue tratat în orice caz cu Moscova; admiterea guvernului RPR în vreo organizație internațională; acreditarea de ambasadori și miniștri plenipotențiari la București; comentarii și știri, din care să reiasă clar voința lumii libere de a-și consolida cel mult un propriu dispozitiv de apărare renunțând, implicit sau explicit, la eliberarea națiunilor subjugate; acordări de orice

natură între țările comuniste și Occident; etc. Scopul vădit al acestor leitmotive ale propagandei comuniste este unul: de a-i convinge pe Români (ca pe Unguri, Bulgari, Polonezi, Cehoslovaci) că rezistența și, cu atât mai mult, lupta nu servesc la nimic, că speranța într'o eventuală solidaritate a lumii libere este cu totul iluzorie și că deci, atitudinea cuvenită e resemnarea, adaptarea la situația, cât de grea și insuportabilă.

Spunea prietenul rus: Eram un grup de studenți, strâns legați de o veche amiciție, dar, deși toți eram ostili regimului, și o știam, niciodată nu ne-am pus în gând să facem ceva, să ne organizăm cu alții, pentru vreo acțiune. Ne mulțumeam, cu discreție, să povestim anecdote anticomuniste: acelea care circulă acum în țările ocupate. De altceva, nici pomeneală. Și nu atât de teama poliției, a deportării, a uciderii, cât din resemnare la o situație, împotriva căreia, dată uitarea din partea celeilalte lumi, nu e nimic de făcut. E ca și când, închis ermetic într'o cameră pe un timp nedeterminat, și știind că nimeni nu va veni să-ți deschidă iar ție iți e cu totul imposibil s'o faci, ai constata că nici datul cu capul de pereți nu servește la nimic. Intrucât nimeni nu vrea să te audă sau să te ajute.

Este neindoios că, trecând anii, această stare de spirit, uniformă și cenușie, va cuprinde, din nenorocire, toată suflarea românească din țară: lumea se va resemna, va căta să se adapteze pe cât cu putință, va pierde până și gândul eliberării, se va consola, cel mult, cu ceva anecdote anticomuniste (și acelea vechi). Ar fi de prisos să arătăm aici cât e de periculoasă o astfel de situație.

Ce putem face, noi, cei din exil, pentru a evita crearea unei stări de spirit ca aceasta? Multe, dar totul se poate rezuma în hotărîrea de a impiedica prin efortul nostru unitar și eficient verificarea oricărui fapt, care i-ar putea convinge pe cei din țară că nu mai e nimic de făcut, că Occidentul s'a resemnat la realitatea faptului împlinit, că lumea liberă, și când apare mai decisă, și unită, se gândește numai la păstrarea propriei libertăți și nicidecum la recuperarea libertății pentru alții. Fiecare pe unde se găsește, -dar va trebui elaborat un plan de acțiune, după liniile căruia să ne mișcăm cu toții- are deci datoria să lupte contra recunoașterii, și în drept, nu numai de facto, a situației din Europa de răsărit. Va trebui să scoatem în relief orice declarație favorabilă eliberării României și s'o facem cunoscută, prin radio sau, eventual, prin manifeste și foi volante, în țară; va trebui să ne câștigăm prieteni, pe cari să-i determinăm la astfel de declarații; va trebui să avem bune reviste în limbi straine, la care să invităm să colaboreze sau să luăm interviewuri oamenilor de Stat ai Apusului, făcându-i să se.. compromită cât mai mult; va trebui să provocăm protestul legațiilor și ambasadelor repopiste, fiindcă în felul acesta presa de la București va fi silită să informeze, fie chiar injurându-ne, de activitatea noastră și de sprijinul pe care îl aflăm în lumea liberă. Intr'un cuvânt, trebuie să impiedicăm cu orice preț ca resemnarea apatică să se abată cumva asupra sufletului indoliat al poporului român, care deja incepe să se simtă uitat, iar mâine ar putea căpăta convingerea că nu mai e nimic de făcut și, deci, sclavia e definitivă. E nevoie să amintim vreunuia dintre cititorii acestor rânduri că această sclavie perpetuă nu e a națiunii române în genere, in abstract, dar a părinților, fraților, copiilor noștri, rămași în țara ocupată de un dușman care nu cruță?

— — —

&& In vara anului 1945, la Milano, am stat de vorbă cu unul dintre elementele cele mai de vază și curate la suflet ale Mișcării. Abia ieșise dintr'un lagăr nemțesc. Mi-a spus fără inconjur: "Horia Sima a fost introdus și pompat la suprafață în Legiune de cine avea in-

teres să distrugă patrimoniul încă redutabil al codreanismului; "comandantul" este un agent al ocultei iudeo-masonice".

Pe de o parte fiindcă am fost totdeauna sceptic cu privire la atotputernicia acestei oculte, pe de alta fiindcă suportam cu greu gândul că, scriind din ordin în presa italienească despre Horia Sima și "guvernul național", am exaltat o impostură, am preferat să nu dau crezare tezei camaradului H și să văd în profesorașul de la Brad un incapabil, un neghiob și un inconștient, dus de împrejurări la o comandă mult superioară modestelor sale posibilități, dar nu o canalie infiltrată cu scop bine determinat în fruntea Legiunii. Iată, însă, că de când a început opera de lămurire în sânul Mișcării și enorma majoritate a camarazilor s'a despărțit, cu o reacție sănătoasă, de impostor, presa dușmană nouă din exil, ca și anumite ziare occidentale de structură foarte suspectă, cum e "Le Monde", continuă să-l numească insistent pe Horia Sima "Comandant al Gărzii de Fier" și să-i definească "dizidenți" pe toți legionarii, în frunte cu personalitățile cele mai de seamă ale Mișcării, care nu-l mai urmează pe tristul aventurier. Să reflecteze camarazii asupra acestui fapt cât se poate de semnificativ: imunda foiță greco-evreiască "Birc", cloaca maxima a emigranței, deși-l atacă uneori pe Sima, are grija să precizeze totdeauna că-i vorba de "șeful Gărzii de Fier". Nu-i deloc greu de înțeles că dușmanii noștri, mai toți în solda Moscovei, preferă să vadă la comanda celei mai puternice organizații naționale și anticomuniste românești un om compromis și pătat ca Horia Sima, pentru a anula cu totul valoarea rezistenței noastre. Ce țintă mai bună ar putea găsi minoritarii ca Camil Ring (binevenită cacofonie!), Teodorzadis, etc., pentru atacurile lor piezișe contra Legiunii? Sima le face cele mai bune servicii, cum le-a făcut până acum, de-a lungul anilor, distrugând, cu opera sa nefastă, nu numai căpeteniile Mișcării, dar insăși substanța sa profund morală. Veți vedea că și acum, după reconstituirea unui comandament legitim al Gărzii de Fier, presa suspectă și foițele imunde vor continua să-l pompeze pe Horia Sima la suprafață, ca să nu piardă un obiectiv atât de prețios în poligonul de tragere al acțiunii lor antiromânești.

— — —

&& Mi-a făcut o vizită mai zilele trecute unul dintre legionarii, care se află încă in lagăr, prin Italia de sud. Am vorbit de una și de alta; am trezit impreună amintiri din țară, din timpurile bune și rele ale Mișcării; ne-am sfătuit asupra a ceea ce e de făcut astăzi, in exil, pentru a grăbi eliberarea Neamului. Când ne-am despărțit, mi-a spus pe șoptite, cu teamă, parcă să nu-l audă cineva: "Te rog nu spune la nimeni că am venit la dumneata, e mai bine să ne vedem in secret". Mirat de această "secretomanie" care încă mi-i destul de detestată printre noi -vestigiu al simismului- i-am cerut socoteală camaradului de ceea ce-mi spusese. Mi-a răspuns, cu ochii lăsați in jos: "In caz că se află că am fost la d-ta, puținii bani câți îi primesc din când in când de la dl X (și l-a numit pe unul din tropăduşii lui Horia Sima in Italia) n'o să mai mi-i dea. Şi din nenorocire am nevoie de acești bani, fiindcă nimeni nu mă ajută. Dumneata trebue să știi că la noi in lagăr mai niciunul dintre vechii legionari, in special după ce a citit "dosarul" din "Vatra", nu mai e dispus să-l urmeze pe Sima, însă nu se dă in vileag ca să nu piardă bruma de lire pe care din când in când d. X ne-o trece pentru țigări". Am rămas inmărmurit și l-am lăsat să plece fără a-i mai spune nimic. Știam că Horia Sima iși plătea puținii aderenți, câți i-au mai rămas, dar să vezi un bun, un vechi legionar, redus la robia de simbriaș, și rușinându-se el insuși de această situație, atât de departe de invățătura Căpitanului, face o impresie teribilă, lasă gura amară. Un motiv in plus, gândesc, pentru ca toți ceilalți, cari au rupt-o cu impostura, să se organizeze bine și să creieze acel "Ajutor

legionar", care să scoată pe camarazi din mizerie, şi mai ales din necesitatea de a-şi vinde sufletele infamului aventurier.

Un alt camarad, sosit din acelaşi lagăr, nu de mult mi-a mărturisit: "Dacă eu o rup pe faţă cu Horia Sima, agenţii lui din "campo" mă denunţă imediat la autorităţile americane ca.. fascist şi antisemit, şi mai văd emigrarea când imi văd ceafa! Tac, de aceea, dar voi vorbi la timpul potrivit; şi ai să vezi atunci câte lucruri ştiu eu despre şleahta pe care şi-a construit faima "comandantul".

Intrebăm pe cititorii noştri, in special pe aceia care nu aprobă total lupta noastră de clarificare; intrebăm pe Puiu Traian, pe Gh. Costea, şi pe alţii care-şi amintesc incă, probabil, de vremile căpităneşti (şi le dăm posibilitatea să controleze veridicitatea faptelor), dacă aşa a conceput Corneliu Codreanu Legiunea, cu asemenea moravuri şi procedee? Mai poate cineva rămânea incă lângă un om, care a pervertit intr'atâta spiritul autentic al Mişcării de <u>regenerare naţională românească</u>?

Dragoş Măgureanu

<u>D O I N A</u> de Şt. O. Iosif

Un haiduc trecea prin crâng
Singur-singurel cu dorul,
Păsările ciripeau,
Vesel murmura izvorul.
Şi mergând aşa ca'n vis
Mândra-i vine'n gând deodată;
Gându-i se preface'ncet
Intr'o doină legănată.
Echo ce dormia'n păduri,
Il aude şi-i răspunde;
Şi pe şuierul de vânt
Doina la păstor pătrunde.
El o zice din caval
Mai duios, cu jale multă,
Şi cu ei o duc spre sat
Doi drumeţi cari-l ascultă.

Trece aşa, cântând, in sus,
Si dispare la răscruce,
Dar izvorul, murmurând,
Mai departe doina-i duce.
Până unde, sub stejar,
Se deşteaptă vânătorul,
El repetă, fermecat,
Doina ce-o cânta izvorul:
O'ntâlnesc nişte feciori.
Când se'ntorc dela fânaţă,
Fetele, torcând la porţi,
Prind de veste şi-o învaţă.
Şi din gură in gură acum
Umblă doina cea pribeagă:
Iară azi o cântă toţi
De răsună ţara'ntreagă.

& <u>VIENA.</u> După spusele călătorilor, la Braşov au avut loc de curând ciocniri intre muncitori şi poliţia comunistă. Secretarul secţiei locale comuniste ar fi fost ucis cu acest prilej. Trei muncitori au fost condamnaţi la moarte şi mulţi alţii arestaţi.

- Aşa zisa Confederaţie generală a muncii, din Bucureşti, a trebuit să admită că printre muncitorii români există o vie opoziţie faţă de regimul comunist - mai ales in sindicatele tâmplarilor, tipografilor şi muncitorilor din transporturi; sindicatul industriei lemnului a fost dizolvat, mulţi din conducătorii sindicatelor arestaţi, zeci mii de muncitori expulzaţi din ele.

- La 14 Sept. a sosit la Bucureşti patriarhul Antiohiei Alex. III. S. Sa a fost primit de Groza, de ministrul Cultelor şi de patriarhul Justinian. La 3 Septembrie fusese deasemenea in vizită la Bucureşti o delegaţie a Bisericii ortodoxe ruse.

- Nichifor Stere, fost ambasador al RPR in Bulgaria şi Coreea, a fost numit ambasador la Tirana in locul tov. Ion Patrichi.

& <u>TRIEST.</u> In cursul lunei Oct. au plecat in Australia, din lagărele locale de refugiaţi, 23 de Români: Ştefan Vereşan cu soţia şi 2 copii, Simion Dragomir cu familia, Valer Pop, Dumitru Pop, Vasile Goian, Mircea Ardeleanu cu soţia, Gh. Furtună, Dumitru Perciс, Mihai Ristici, Novacovici, etc.

La Triest au sosit 11 refugiaţi români, venind din Jugoslavia: Gh. Dan, Ion Drimbea, Vasile Anton, lt. Marin Iliescu, etc.

<u>TRIBUNA LIBERA</u>

<u>Despre Adunarea dela Freiburg şi despre vecinul Grigore Vlad</u>

<u>Vatra</u> a salutat in numărul trecut, după cuviinţă, intâlnirea reprezentanţilor diferitelor asociaţii şi instituţii din Germania, la Freiburg. Citind articolul d-lui Cornăţeanu, orişice suflare de român a trebuit să se infioreze şi să se bucure. Căci iată nişte compatrioţi de ai noştri, cătrăniţi de sterpiciunea exilului - in care cei investiţi de vii sau de morţi cu un "mandat" se arată a fi nepuţincioşi sau netrebnici -, au păşit cu vorba şi vor păşi cu fapta la inchegarea unităţii fraţilor dumicaţi prin tot felul de grupuri şi de grupări. Treaba pare a fi bună şi să deie Dumnezeu să fie intr'un ceas bun. Şi fiindcă, de mult, ne-am hotărit să ne incingem in frăţeasca horă a unirii, ni se pare că avem dreptul acum, când se purcede la faptă, să cerem mai cu seamă celor care nu sunt nici proşti nici de vânzare un foarte mare efort de inţelepciune şi un adâncit simţ al realităţilor.

Dar s'o luăm dela capăt. Ne gândim, când scriem acestea, intocmai ca d-l Cornăţeanu, mai intâi la vecinul Grigore Vlad. Şi ne gândim cu durere la el, pentrucă in adunarea de la Freiburg nu l-am aflat prezent. Nici un rând din protocoalele adunării de la 10 Octombrie, pricoput intocmite de d-l Maior Păunescu, nu aminteşte de el sau de nevoile lui. Grigore Vlad n'a fost la Freiburg de faţă. Ori, dacă el, talpa ţării, n'a fost acolo, inseamnă că s'a făcut o treabă slăbănoagă, un fel de casă fără temelie. Comitetul d-lui Vişoianu spune că reprezintă toată românimea. Comitetele dela Freiburg spun că reprezintă o samă de români. Spre deosebire de cel dintâi, comitetele din Germania pot să arate orişicând nişte procuri iscălite de Grigore Vlad şi de cimotia lui. Dar umblaţi, domnule Cornăţeanu, din lagăr in lagăr şi dintr'o casă românească intr'alta şi cercetaţi cum a dat vecinul Vlad aceste procuri. S'a angajat el şi cu inima? Se simte el reprezentat prin iscălitura dată? Plătit-a minima cotizaţie, - in cazul de faţă singura legătură dintre el şi comitet? Să nu veniţi cu argumente juridice şi să ne spuneţi că iscălitura sau punerea deştului l-a angajat, după cum il angaja şi votul pe care il dădea in trecut, in ţara lui, orişicui..

Grigore Vlad e groaznic de dezamăgit. Şi groaznic de pasiv. Pentrucă aceste comitete sunt in cel mai fericit caz nişte birouri dacă nu depozite de procuri. Asta e realitatea, cu toată bunăvoinţa sau nevoinţa celor ce se ostenesc. Ori, dacă Grigore n'a fost la Freiburg şi nici despre el nu s'a pomenit, o să se intrebe lumea despre ce, chipurile, s'a vorbit acolo? Care a fost preocuparea principală a impreunătoarei adunări? O să v'o spunem, cu aceeaşi durere, răsfoind paginile protocoalelor d-lui Maior. Accentul principal s'a pus acolo pe nişte calcule de aritmetică democratică, adică pe imparţeala locurilor. Şi după ce ("mai dă vecine, mai lasă jupâne") s'a făcut târgul, s'a crezut cu uşurare că şi unitatea e gata. Ci s'a pierdut din vedere un lucru esenţial: Târgul acesta a stabilit o ierarhie a asociaţiilor reprezentate. După ce criteriu? După numărul de membri? Nu. După insemnătatea lor? Absolut, nu. După posibilităţile de viitor? Nici vorbă. Dacă asociaţiile şi instituţiile aderente voiesc intr'adevăr să colaboreze cinstit (fiecare menţinându-şi independenţa), să trimită fiecare câte un delegat in consiliul central. Pentrucă sunt români care fac parte, in acelaş timp, din 2-5 asociaţii, pentrucă nicio instituţie sau asociaţie nu e mai importantă decât biserica (I Ioe?) şi pentrucă viitorul stă in degetul cel mic al lui Dumnezeu. Rezumând, constatăm că s'a instituit la Freiburg o ierarhie strâmbă şi fără noimă.-

Şi acum, dacă am zăbovi cu lucrătorii unirii la un pahar, in—

trebăndu-i de ce s'o facem, ni s'ar spune că aşa e bine, pe chestia cu prosperarea, şi noi n'am putea să zicem ba. Nu puţini ne-ar şopti încă, "în unire stă... secul", vorbă ce ne-ar face însă să zâmbim neîncrezători. Se spune deseori, în emigraţia noastră, că faptul că nu ne-am unit încă întârzie împărţirea de ajutoare grase din partea Statelor ce ne găzduiesc. Pentru Germania, situaţia ar fi cam aşa: Adenauer aşteaptă pe treptele cancelariei delegaţia de români care să-i spună că s'au unit şi ei, cu un "bine, băieţi!", să le înmâneze secul. (Ştim asta de la o mare personalitate a exilului nostru din R.F.G., care a aflat-o dela viitorul portar al Ministerului Refugiaţilor). Dărnicia cancelarului ar fi să fie determinată de o formulă magică, pe care am întâlnit-o şi în protocoalele de la Freiburg: "Reprezentăm pe toţi Românii din Germania". Socoteala ar fi admirabilă, dacă n'ar mai fi şi dracul. Dracul, îmbrăcat în suman de Ion, n'o să se uneaseă în vecii vecilor. Cu alte cuvinte o să existe întotdeauna cete de români care, sabotând dorinţa sinceră de unire a majorităţii, or să umble din minister în minister cu jalbe sau informaţii, arătând că reprezintă nu ştiu ce şi nijind la pomană. Şi s'ar putea întâmpla, din anume pricini pe care numai politicienii le cunosc, să capete.

Noi credem, însă, hotărît, că în unire stă puterea. Puterea de lucru şi de înfăptuiri. Am propune ca "Uniunea", reparând la Bonn greşelile dela Freiburg, să zăbovească un timp până ce asociaţiile ei îşi cerceteaza membrii şi află că pot conta pe sprijinul lor; că şi Grigore Vlad cel din lagăr sau din spital vrea să pună umărul, să se angajeze. Primele şase luni, "Uniunea" să se ţină pe picioarele proprii şi să lucreze (Buletin lunar, început de casă culturală românească, scoaterea copiilor din lagăre pentru şcoli şi aeserii, bătrânii, etc. etc.). Să fie vie şi să fie rodnică. Abia după acest soroc de adevărate realizări, socotim că poate să se arate cineva, fără ruşinare, la vreo poartă de minister. Să se dovedească cu fapte că merităm ajutor. Altfel o să ne încăm în treburi foarte mărunţele, precum şi "şefii" exilului, spre bucuria dracului şi a cimecilor lui de pretutindenea.

Constantin Pascu

<u>S T R I G O I I</u> de Octavian Goga

Case putrede, bătrâne
De ruşine şi păcate,
Case negre dărâmate
După voi ce mai rămâne?

Sunt strigoii din vechime
Prinşi în var şi'n cărămidă,
Să-i alunge, să-i ucidă
Nu e'n stare încă nime...

Cu răsuflete de ură
În scrâşnirea lor flămândă,
Ei se'nşiruie la pândă
Pe la orice cotitură.

Oriişicât de înainte
Noi împingem carul vieţii,
Ei stropesc în ochi drumeţii
Cu ţărână din morminte.

Staţi cu mâinile-amândouă,
Meşteri mari în apărare,
Căci strigoi, cu mic cu mare,
Vor să strice noua casă...

& <u>ROMA.</u> Tenorul Petre MUNTEANU a cântat la 1 Nov. la încheierea anului marian, în Vatican la auditoriul Pius XII, sub direcţia maestrului Vittorio Gui, în cadrul unui concert de muzică religioasă. Compatriotul nostru a fost deasemenea unul dintre soliştii concertului de inaugurare al stagiunii de toamnă la Teatrul Argentina din Roma, cu "Missa solemnis" de Beethoven, dirijată de Ferdinando Previtali.

& <u>MILANO.</u> CORRIERE DELLA SERA din 11 Noembrie anunţă arestarea, la Milano, a "doi aventurieri români", căutaţi de mult de "Interpol"; cari s'ar fi chemând, conform actelor -dubioase- ce posedă, Traian şi.. Wilson Alexandrescu. Se crede că nu's redactori la "Biro"..

<u>CENTRO DI AZIONE LATINA</u>

După cum am scris în numărul trecut, la Roma a avut loc între 11-17 Oct., o "săptămână latină". Din comitetul ei de onoare au făcut parte: Ministrul de externe al Italiei, Excelenţa Gaetano Martino; Ministrul Giovanni Ponti; Ambasadorii Belgiei, Boliviei, Braziliei, Columbiei, Republicii Dominicane, Republicii El Salvador, Franţei, Republicii Haiti, Mexicului, Republicii Panama, Spaniei, Uruguayului şi Venezuelei, ca şi reprezentanţii diplomatici ai Costaricei, Cubei, Equadorului, Portugaliei, Republicii Chili; directorii ziarelor "Il Tempo", "Giornale d'Italia", etc.

Au luat cuvântul: fostul prim ministru Giuseppe Pella, care a şi condus lucrările unei "Zile de studiu"; subsecretarul la externe Dominedò; subsecretarul Quarello; deputaţii Gianfranco Alliata, Principe de Montereale, Giuseppe Vedovato, Iannuzzi; ambasadorul Braziliei; reprezentanţi diplomatici ai Spaniei, Uruguayului; personalităţi franceze, columbiene, italiene. Pentru <u>România</u> au vorbit: d-l Mircea POPESCU, despre "Latinitatea care <u>trebue</u> salvată", şi mons. TAUTU, despre "Şcolile dela Blaj". Pentru Aromânii din Balcani, d-l Nicolae BUJIN.

Cu acest prilej s'a votat următoarea <u>Moţiune teoretică</u>: Centrul de Acţiune Latină - Luând cunoştinţă de rezultatul lucrărilor "Săptămânii Latine" cu temele: "Actualitatea ideii latine", "Uniunea latină şi desvoltarea ei", "Integrarea resurselor latine", -subiecte tratate exhaustiv de cărturari, diplomaţi şi bărbaţi politici francezi, italieni, latino-americani, portughezi, <u>români</u> şi spanioli; - Considerând ameninţarea pe care o constitue pentru gândirea şi tradiţiile latine concepţiile materialiste, care pun în pericol însăşi supravieţuirea lumii occidentale şi prejudiciază culturii latine şi mediteraneene şi prin negarea demnităţii persoanei umane, a familiei şi a femeii; - Constatând că un declin eventual al latinităţii ar avea o influenţă negativă asupra evoluţiei întregei lumi libere; - Afirmă necesitatea unei efective solidarităţi spirituale între popoarele latine şi între acestea şi popoarele arabo-islamice în vederea unei lupte comune pentru apărarea libertăţii, a demnităţii persoanei umane şi a principiilor etice permanente, care sunt patrimoniul, în timp şi în spaţiu, al culturii şi civilizaţiei mediteraneene comune; - Afirmă deasemenea exigenţa inderogabilă a unei întoarceri la valorile esenţiale ale tradiţiei umaniste latine în educaţie, în cultură, în problemele sociale şi ale muncii, prin integrarea tuturor resurselor spirituale şi materiale ale ţărilor latine; - Exprimă deplina solidaritate <u>cu acele popoare din Europa centro- şi sud-orientală, care, deşi supuse unui proces de sistematică delatinizare, păstrează vie flacăra latinităţii.</u>

<u>Moţiunea practică.</u> După ce a ascultat diferitele rapoarte şi comunicări, prezentate în cursul lucrărilor SAPTAMANII LATINE, care s'a desfăşurat la Roma dela 11 la 17 Oct. 1954 din iniţiativa CENTRULUI DE ACTIUNE LATINA, Comitetul referenţilor "Săptamânii latine", întrunindu-se în ziua de 16 Octombrie sub preşedinţia Principelui Alliata di Montereale, deputat în parlamentul italian, a transmis secretariatului Centrului de Acţiune Latină propriile concluzii, care rezumă exigenţele de acţiune practică rezultate în cursul lucrărilor:

<u>1.</u> Aprobă programul Centrului de Acţiune Latină; <u>2.</u> Aderă la propunerea fostului prim ministru Pella de a transmite actele şi concluziile "Săptămânii latine" primilor miniştri şi miniştrilor de externe ai ţărilor latine şi, spre informare, reprezentanţilor diplomatici ai ţărilor latine pe lângă Quirinal; Invită "Revista latină" să publice rapoartele prezentate în cursul "Săptămânii", scoţând în

relief participarea oficială a guvernului italian [illegible] la lucrări de subsecretarul la externe, Excelența sa Dominedò; 3. Hotărăște trimiterea concluziilor "Săptămânii latine", cu dorința de a colabora, Uniunii Latine; 4. Mai hotărăște să dea anunțul încă de acum pentru o "Zi internațională latină" în anul viitor, la care vor fi invitate să ia parte asociațiile surori, cu scopul de a constitui o Federație internațională a organizațiilor latine; 5. Preconizează înființarea: unei Universități latine; unei secții a Centrului de Acțiune Latină, care să se ocupe cu problemele latinității adriatice; unui Centru radiofonic inter-latin, care să organizeze "Ore latine" speciale; unui Centru cinematografic de schimburi între țările latine, care să se alăture producției cinematografice mondiale; unei Academii de Bele-arte, destinată artiștilor din țările latine; unui Institut de credit latin, care să faciliteze transferarea mâinii de lucru și integrarea resurselor țărilor latine; 6. Mai preconizează constituirea unei Case Latine la Roma, cum e de altfel prevăzut în programul Centrului de acțiune latină, unde să-și poată găsi sediul diferitele centre de activitate enumerate la punctul 5; 7. Preconizează în plus desvoltarea turismului cultural sau în orice chip calificat, prin burse de studiu, călătorii de studiu, congrese, sărbători și manifestări felurite; 8. Solicită, în sfârșit, potențarea studiului și coordonarea învățământului secundar și universitar în diferitele țări latine, pentru a se putea ajunge la o echivalare a diplomelor și a se ușura astfel schimburile culturale între aceste țări.

In vederea realizării scopurilor mai sus enunțate, Centrul de Acțiune Latină decide constituirea unor comisiuni de studiu speciale, care vor lucra sub conducerea Comitetului tehnic existent.

= = = = =

& BONN. Baritonul Vasile STANCULESCU a dat o serie de concerte în Germania de vest, bucurându-se de o presă foarte favorabilă. Ziarele germane relevă calitățile extraordinare ale compatriotului nostru, numindu-l "Ein Grandseigneur der Gesangskunst".

& NEW YORK. D-l Colonel Dan IVANOVICI e delegat cu organizarea imigrării Românilor refugiați în Statele Unite; cei interesați i se pot adresa, pentru completarea actelor și primirea garanției necesare, la 245 E 126 Str. -- New York 35 / N.Y. - U.S.A.

& PARIS. De 8 Noembrie, ziua Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril, preoții Virgil Pârvănescu, Vasile Boldeanu și Radu Grațian au oficiat un Te Deum la biserica română ortodoxă.

- Scrie BIRE din 15 Noembrie, la p. 12, că P.S. Visarion "a fost sinucis de înșiși cei ce-și zic amicii săi". Și să te mai încrezi în prieteni!..

& FIECARE ȚARA CU ROSENBERGUL EI. Șef al poliției pe timpul regimului filocomunist din Guatemala al lui Arbenz a fost Jaime Rosenberg. Vinovat de jafuri, violențe și asasinate, ca și diferiții comisari evrei ai guvernului dela București, el a fugit, la izbucnirea revoluției lui Armas, în Mexic, de unde însă, la începutul lui Octombrie, a fost extrădat. Așteptăm ca "Viitorul lor" de la Paris să-i ia apărarea...

- A fost arestat de curând, în Statele Unite, fruntașul comunist Blomberg. Așa niște huligani la Biroul federal de la Washington.. Și bietul Blomberg nu poate conta nici măcar pe solidaritatea unei prese ca cea de la noi, din S.rindar..

"Plebea grecească, bulgărească, jidovească, căreia îi e rușine de muncă sau care nu știe sau nu poate munci, s'a încuibat deasupra poporului nostru și-l stoarce până la sânge". (Eminescu)

DORURI ȘI NECAZURI (Fragmente de scrisori)

B.-Canada: Recitind articolul din "Vatra" referitor la problema jidănească: "Când evreii sunt sinceri".. și care este cea mai bună replică ce a fost dată jidanilor filo-comuniști în presa din diaspora română, vă felicit pentru curajoasa punere la punct. Cu interes citesc zilnic aproape toate ziarele, revistele și cărțile anticomuniste și antisemite ce apar dela un timp pe întreg cuprinsul N.Americii, tot mai mult citite de populația americană. In Canada, acum patru ani când am pornit acțiunea blocului anticomunist, presa canadeză nu ne-a dat nicio atenție, ba câteodată ne ridiculiza. Acum aceeași presă a luat atitudine anticomunistă prin lungi reportaje și comentarii zilnice. O serie de parlamentari au deschis o mare campanie anticomunistă și chiar antisemită. Lumea se trezește la realitate și-și dă seama că o coexistență a democrației cu comunismul e aberație. Periodicele din N.America, de o mare valoare, sunt scrise exact în spiritul cărții Căpitanului. Am în față nea literatură legionară și literatura anticomunistă din N.America: ultima ai impresia că-i scrisă de legionarii Căpitanului. Aceasta e un mare semn că Legiunea dintru început a fost, că este și va rămâne în veac pe drumul bun, trasat de Căpitan, Moța și toți martirii.

C.-Franța: Primesc Vatra cu regularitate. E singura publicație pe care o primesc, de când a încetat din viață "Chemarea". Spun "publicație" românească în exil, pe care o primește sufletul meu.

D.-Austria: Tot timpul mi-a vorbit de "banditul de Vălimăreanu", care "se scaldă 'n banii comuniștilor", în timp ce "colonnică pe comandant": avea "Biro" în buzunar..

I.-Germania: Am primit azi nr pe Oct. al "Vetrei", pentru care mulțumesc călduros, dar constat că nr-ul pe Septembrie nu mi-a venit. V'ași fi foarte recunoscător, dacă mi-ați trimite și acest număr, pentru a-mi complecta colecția.

P.-Franța: Duminică 7 Noembrie a avut loc cununia religioasă a compatriotului nostru D.Em.Popa (și nu la 17 Oct., cum a scris Vatra trecută, voind a-i lungi necazurile cu 3 săptămâni..), care s'a săvârșit în bis. ort. rom. din Paris. Nași au fost d-l Ing. Duiliu Sfințescu cu fiica d-ra Smaranda Sfințescu. Sf. Taină a fost oficiată de un sobor de trei preoți, așa cum o dorea și cum a meritat amicul nostru Mitică: Pr. Virgil Pârvănescu, pr. Vasile Boldeanu și protosinghelul Grațian Radu. Publicul care a asistat la această frumoasă ceremonie a certificat de câtă simpatie se bucură fratele nostru Mitică. Pe lângă numărul compatrioților din Franța și Paris s'a remarcat și prezența de pe alte meleaguri: d-l V.Tilea din Anglia, d-l Zamani (fiul) din Argentina și d-ra Victoria Dăscălescu-Venezuela.

..Cu multă mirare am auzit că d-l Cd. Puiu Traian când a auzit de năzbâtia "șefului" și când l-a întâlnit l-a felicitat strângându-i mâna și zicând: "Te felicit din toată inima comandante căci văd că și pe acest teren te dovedești a fi șef".. Acest lucru mi-a adus aminte de conferința unui domn ce venea din Africa. Vorbea despre obiceiurile triburilor neatinse încă de civilizație. Intre altele, a spus cum se procedează cu moștenirea șefiei. Dacă primul născut al răposatului nu-i căsătorit și are vârsta de om, e supus unui examen ciudat: trebue să dovedească "poporului" adunat în loc deschis, că-i capabil de-a lăsa urmași; e liber să aleagă, din grămada supușilor, femeia sau fata care-i place, și e obligat să facă proba pe loc.. Câte ciudățenii mai sunt pe fața pământului!..

M.-Canada: Vă voi da un exemplu văzut de mine în toamna anului 1947 la Cluj, unde, după cum știți, existau două episcopii: cea grecocatolică, păstorită de P.S.Sa Episcopul Iuliu Hossu, și cea ortodoxă,

păstorită de P.S.Sa Episcopul Colan. Mă plimbam cu fratele meu pe Corso(Piaţa Regina Maria), şi nu mică mi-a fost mirarea când cei doi episcopi, intâlnindu-se pe stradă, s'au imbrăţişat şi se plimbau braţ la braţ spunându-şi unul altuia frate. Oare de ce noi cei din emigraţie n'am putea să le urmăm pilda?

S.-<u>Franţa</u>: Tonul şi subiectele din ultimul număr cred că sunt cele mai nimerite, dacă luaţi in consideraţie şi părerea mea. Cu toate că, după recomandaţiile doctorului ce mă tratează, şi contra vizita(securităţii sociale), sunt declarat bolnav pentru cel puţin 6 luni, prefer să mă duc la lucru in loc să mă rezum la ajutorul "securităţii sociale" - din două motive: in primul rând nu risc să-mi pierd serviciul şi in al doilea ajutorul nu mi-ar ajunge nici măcar să-mi plătesc chiria. Până acum am avut toată bunăvoinţa şefilor mei dela servici şi sper că nu-şi vor schimba atitudinea, fiindcă de bine de rău am făcut şi eu câteva lucruri de care sunt mândri. In ce mod aş putea să plătesc abonamentul la Vatra?

J.-<u>Statele Unite</u>: Dacă prin peregrinările Dv pe la anticari, se intâmplă să daţi peste cărţi de lingvistică românească, v'aş fi recunoscător dacă le-aţi putea reţine pentru mine. Deasemenea, dacă cunoaşteţi pe cineva care are cărţi româneşti de cedat..(contra cost, natural). Căci "imi crapă buza".. Alătur 5 dolari.

C.-<u>Statele Unite</u>: Nu v'am dat nicio clipă uitării, dar ceea ce m'a reţinut de a vă mai scrie a fost imposibilitatea de a vă trimite un cât de mic sprijin. Astăzi v'am trimis un pachet cu diferite lucruri de imbrăcăminte, pe care vă rog să le impărţiţi după cum veţi crede de cuviinţă. In cazul că sunt bune, vă rog să-mi răspundeţi, fiindcă mai am incă un pachet pentru Dv. Tot astăzi v'am trimis prin mandat poştal trei dolari pentru "Vatra".

Lucrurile de aici mi se par destul de tulburi. Sunt multe forţe antagoniste pe meleagurile acestea. Oricum, pân'acum n'am reuşit să-mi formez o părere clară, sau mai bine zis incă nu indrăznesc s'o formulez clar. ..La Vatra, nu ştiu cine iscăleşte V.Pietreanu, căci are nişte articole foarte bune şi de o reală actualitate.

După cum singur mărturisiţi, "Vatra" nu este quintesenţa perfecţiunii, dar aş vrea să mi se arate o altă publicaţie românească din exil, care să desbată atâtea probleme româneşti de mare importanţă. Exilul nostru cere soluţii imediate, dintre care prima este: eliminarea din mijlocul nostru a tuturor secăturilor, cât şi a acelora care intreţin desbinarea in mod conştient, sau poate inconştient. O operă de curăţire nu se poate face utilizând mănuşi, pentru că sunt mulţi cu obrazul gros, sau ingroşat, pe care numai adevărul aruncat in faţă ii face să dea inapoi. Prin publicarea "Vetrei", Dv v'aţi asumat un rol foarte dificil. Sunt sigur că nu părerea unui mărginit sau a unui rău intenţionat vă va face să daţi inapoi dela opera aceasta de desţelenire.

M'ar interesa părerea Dv asupra poziţiei morale in care se situează anumiţi refugiaţi, făcându-se cetăţeni prin diferite ţări. In cazul că sunt de bună credinţă in momentul când se fac cetăţenii unei ţări, mai au ei dreptul să vorbească in numele refugiului românesc? Dacă se fac cetăţeni numai de dragul unor beneficii prezente, nu calcă ei cu premeditare jurământul pe care l-au depus? Nu ştiu de ce, dar de câte ori aud despre un candidat la cetăţenie, incerc un sentiment de silă. Sunt oare indreptăţit să am o părere ca cea expusă mai sus? Aştept cu multă nerăbdare circulara de la <u>Majadahonda</u>.

Dacă ne-am da aceeaşi ostenească ca să biruim defectele, pe câtă ne dăm ca să le ascundem, am scăpa repede de dânsele. (B.Franklin)

==

<u>S E M N A L A R I</u>

&& <u>DACIA</u>, Rio de Janeiro, VIII, 15(Sept.1954).- La noi in sat i se spunea "ceacâr", in batjocură, unuia care nu pricepe nimic. Exemplu de propoziţiune construită cu acest adjectiv: "Romiţă Boilă e un ceacâr". Pimen CEACARU, care se prezintă drept un vechi legionar şi un ne-om al condeiului(lucru, acesta din urmă, care se vede, pe când despre primul n'avem nicio informaţie), e supărat că "dizidenţa" se lărgeşte in jurul lui Horia Sima, pe care dânsul -de aceea se numeşte cum se numeşte- il consideră "şef de mare anvergură", "cel mai indicat"(pentru adultere şi agitaţii in gol?), "un vizionar", "un om de acţiune", "un om de credinţă", "un doctrinar", "un dialectician", "un organizator", "un luptător neinfricat"(care se ascunde in spatele unui frate de cruce, prin nordul Italiei, ca să-şi salveze pielea..), şi aşa mai departe. E drept că de acest "pimen ceacâru" işi bate joc până şi Găgă in "Inşir'te mărgărite", ultimul număr sosit pe aici.- Al.FRANCU, care continuă, impudent, să ia in deşert numele de erou al lui Furdui, dovedeşte incă odată că-şi merită titlul, popular in Argentina, de "lichea a exilului": ieşit cu ruşine din simbria lui Ţoculescu, s'a pus acum, fără rezerve, in slujba simismului, pe care-l identifică cu "Mişcarea": "noi, Mişcarea", spune la un moment dat, cu modestia lui Ludovic al XIV-lea, când afirma că "L'Etat c'est moi"! Ceilalţi -in mare majoritate, nu numai numerică, dar şi calitativă: Gârneaţă, Iasinschi, Papanace, toţi comandanţii, cu excepţia lui Puiu Traian- reprezintă.. dizidenţa! La fel scrie "Biro", şi coincidenţa dă de gândit.- Serafim BRATOCEA roagă pe "democraţi" să nu ne mai considere nazişti, iar Şerban GIURGEA pune bine problema "compatrioţilor noştri de religie mozaică", din "dorinţa -cum precizează, abil, redacţia- de indulcire a relaţiilor intre poporul român şi minoritatea evreiască".- Foarte serios documentat, ing.R.A.C. in "Court aperçu(nu "apperçu!)sur la vie economique et politique en R.P.R."- In seria de portrete legionare, a prof.I.G.DIMITRIU, "Gheorghe Constantin", căzut la Miercurea Ciucului.- Mai semnează: redactorul Faust Brădescu, D.Paulescu, Marcel Protoşescu şi ing.D.Mihăescu, dar e sperabil că nu toţi, după lămurirea lucrurilor, vor continua să rămână in erezia "crăişorului". Acolo ii stă bine lui Al.Frâncu, şi altor "ceacâri".

&& <u>INSIR'TE MARGARITE</u>, Rio de Janeiro, III, 12(Oct.-Dec.1953).- Prof.N.I.HERESCU evocă aniversarea a 70 de ani dela publicarea "Doinei" lui Eminescu -"testamentul spiritual al celui mai reprezentativ scriitor al Românilor"- şi a 90 de ani dela editarea in formă definitivă a culegerii de poezii populare a lui Alecsandri, din care sunt semnalate câteva foarte expresive cântece basarabene. Semnează versuri, de calitate vădit inegală: Al.Busuioceanu, Pius Servien, Ion Ţolescu, Nic.Novac, Al.Hertopan, Radu Drumaru şi Eugen Relgis. Prezenţa acestuia din urmă, mai ales după alăturarea conştientă la infama campanie antiromânească pe care o duce "Viitorul" dela Paris, echivalează cu o insultă, chiar dacă scriitorul evreu are un neîndoios talent.- Din Garcia Lorca traduce frumos patru poeme d-l Vintilă HORIA; din "Nibelungenlied", "Cum sosi Siegfried la Worms", redactorul revistei; din Somerset Maugham, o schiţă, d-na Inge-Maria DIMITRIU.- La proză: Mircea ELIADE, cu o nuvelă aproape "thrilling"; N.S.GOVORA, cu amintiri din viaţa dela Iaşi şi din militărie, amuzante; şi eternul Găgă al d-lui MANZATU, care comentează pentru "tanti Mariela" metoda de intinerire a lui Gaylord Hauser(vocabularul mahalalei bucureştene şi-a găsit, in fine, omul: "sanchi pontu!", "nu să iegzistă", "candreala", "Niculescu dela sete-bou", etc., etc.).- La cronici -apropierea de Găgă e pur cazuală-, prof.ISOPESCU este calificat drept "dârzul invăţat bucovinean"; in schimb ni se semnalează eroica pasiune românească a studentului

brazilian Atico Vilas-Boas Mota, pe care va trebui să-l adoptăm cetățean de onoare, precum și o serie de studii sau simple informații despre Români, in câteva cărți americane recente.

&& VERS, revista Asociației "Nic. Bălcescu", East Chicago, IV, 2-3, (Aprilie-Sept. 1954).- număr consacrat in bună parte maestrului Aron Cotruș, din opera căruia se reproduc, intre altele, lungile poeme: "Țara", "Rapsodie dacă" și, inedit, "Intre Volga și'ntre Mississipi". "Despre poezia lui Aron Cotruș" scrie N. RAVARU, iar Vasile POSTEUCA ii dedică bardului transilvanean câteva versuri ocazionale. Se reproduc deasemenea două recenzii elogioase: una, din 1942, a lui Ion Șiugariu, publicată in RFR; alta, din 1951, a academicianului spaniol Gerardo Diego. In restul nobilei reviste, pe care o conduce cu pasiune poetul Nic. NOVAC, prezent și dânsul cu "Noapte de toamnă" și "Toamnă tristă": Eugen RELGIS își continuă "Peregrinările sudamericane" (dar nu le-ar putea continua in publicația lui Podoleanu, dat că acest număr din "Vers" se deschide cu pomenirea lui Moța și Marin?); prof. Claudiu ISOPESCU, in "Despre poezia noastră populară in U.S.A", se ocupă cu aniversarea bicentenarului lui Șincai, cu lenevia "confraților dela Fundația regală Carol I din Paris", cu o conferință - "prima in limba italiană!", ceea ce e nițel exagerat..- pe care ar fi ținut-o dânsul la Roma in Martie 1954 "intru apărarea obârșiei, limbii și inceputurilor culturii noastre naționale" și, in sfârșit, cu sănătatea-i incă "atât de șubredă"; V. POSTEUCA, pe lângă versuri, semnează nuvela "Hram la Stănești", de rară autenticitate românească in evocarea obiceiurilor de odinioară, a basmuirilor cu Dumnezeu care stă de vorbă cu ciobanii români, in limbă; I.B., intr'o proză cam incâlcită, dă o nouă versiune a morții căpitanului Ion Epure, la 28 Iunie 1940, in momentul părăsirii Basarabiei: cunoscutul campion de echitație ar fi fost asasinat de Ruși, nu s'ar fi sinucis, cum e versiunea oficială; in sfârșit, B.I. GADEA și Doru CORDUN polemizează cu d-l D.C. Amzăr pe marginea articolului acestuia "A evoluat Codreanu spre catolicism?", dar nu ni se pare că aduc elemente noi sau valabile.

&& CURIERUL ROMANESC (Le Courrier roumain), Paris, II, 27-28 și 29-30 (Iulie-Aug. 1954).- La polemica din ce in ce mai virulentă contra trădării dela 23 August iau parte: directorul C. ARSENE, Pamfil ȘEICARU cu un interview acordat lui N.S. Govora pe marginea cunoscutei conferințe dela Fundații a lui Crețeanu, și "invalidul de răsboi 100%", cum semnează Al. CRISTESCU, care-i face un extrem de aspru rechizitoriu Regelui Mihai. In bătaia mitralierelor polemice ale revistei din Paris se mai află: Anglia; Principele Nicolae; Carol Davila, a cărui expulzare din America au cerut-o toate organizațiile româno-americane; Vintilă Horia, G. Uscătescu și Al. Busuioceanu; iar de câtva timp și d-l Gafencu. D-l Barbu NICULESCU apără Liga Românilor liberi. Se publică, in limba franceză, textul discursului rostit la Asociația presei anglo-americane din Paris, la sfârșitul lunii Iunie, de ambasadorul U.S. A. in Franța, d-l Douglas Dillon. De real folos (și ar trebui intensificată), reproducerea din presa străină a unor aprecieri elogioase asupra compatrioților noștri: "Le Journal musical français" despre C. Brăiloiu, "New York Herald" despre profesorul-inventator Henri Coandă, care trăește in Franța. Ceva mai puțin ne interesează procesul dela București al unui grup de sioniști..

&& CARPATII, Madrid, I, 2 și 3 (10 Iulie și 10 Sept. 1954).- Cu "Scrisoarea deschisă lui Mihai Sadoveanu" și cu lungul studiu inchinat lui "Ionel I.C. Brătianu, arhitectul României Mari", d-l Pamfil ȘEICARU se așează alături de marii memorialiști ai epocii noastre, lângă Iorga și Lovinescu. Și mă intreb cu melancolie: dacă toți legionarii

sfârșeau pe insula Șerpilor, cine, inainte de judecata posterității, i-ar fi atestat fostului director al "Curentului" o recunoaștere atât de amplă și fără rezerve? Figurile evocate de Șeicaru trăesc cu o forță excepțională, chiar când o singură trăsătură le caracterizează: a se vedea nu atât profilurile cuprinzătoare ale protagoniștilor celor două articole, cât siluetele unor Mitiță Sturza, Nic. Filipescu, Take Ionescu, Barbu Știrbei, șeful camarilei, Vintilă Brătianu, mișcările servile de "maimuță tuciurie" ale lui Zaharia Stancu, la conferința păcii dela Paris. Capitularea dela 23 August este veștejită și cu acest prilej, amintindu-se simțul viguros de demnitate românească al lui Ionel Brătianu, care "in raporturile cu Puterile străine nu a manifestat niciodată un complex de inferioritate,- complex arătat in mare măsură de Take Ionescu, perpetuat de N. Titulescu și dus la forma cea mai abjectă de urmași", fiindcă "nu se apără drepturile unei națiuni făcând mătănii, târându-te pe brânci, lovindu-te cu fruntea de pământ, incărcând nația ta de toate păcatele imaginare; fără o lepădare de complexul de inferioritate față de Puterile străine nu vom ajunge niciodată să validăm interesele primordiale ale nației".

Directorul revistei, Aron Cotruș, semnează un admirabil "Cântec al graiului" și, la zece ani dela vânzarea țării, versurile viguroase din "Unde or fi acum ei care?": este vorba de "Aceia care, ca'n anii buni la 10 Mai, /Au primit cu alei /pe străzi, la balcoane, la ferești și la porți, /intrarea hoardelor cotropitoare..". Mai colaborează la revistă: redactorul N.S. Govora cu poezii și cu recenzii; Ion Țolescu, din ce in ce mai demn de o considerație critică; Teodor Ioraș cu proză; și, probabil, celălalt redactor Traian Popescu, care polemizează aspru cu I.D.C. Coterlan, dela "Destin", pe marginea publicării operei lui Xenopol. Foarte lăudabilă ideia de a publica scrieri despre marii noștri pictori, pe care-i cam uităm in revistele exilului: Vlahuță despre Grigorescu și Virgil Cioflec despre Luchian, ca și binevenita reproducere a nuvelei lui Pavel Dan "Urcan bătrânul". Intr'un apel atașat la cele două numere, publicația cere ajutorul cititorilor. Nu putem spune decât că-l merită.

&& CUGET ROMANESC (Pensamiento rumano), B. Aires, IV, 1 (Iulie 1954).- Directorul, prof. D. GAZDARU, publică, din fundamentalul studiu "Contribuția Românilor la progresul cultural al Slavilor", cap. IV, despre "Aportul românesc la Renașterea culturală și politică a Bulgarilor", și cap. V, asupra "Personalităților de origine românească in cultura rusă" (Petru Movilă, Spătarul Milescu, Dimitrie și Antioh Cantemir, Mihai Herescu-Herascov, N.N. Bantăș-Kamenski, Mecinicov). Fără urmă de retorică patriotardă, pe bază științifică riguroasă, cărturarul ieșean pune la indemâna tuturor dovezile, in bună parte inedite, ale datoriei de recunoștință pe care toate națiunile slave ar trebui s'o aibă față de Români. Ingratitudinea Bulgarilor, pe care i-am ajutat și politicește, in repetate rânduri, și ca răsplată s'au repezit la Cadrilater intr'unul din momentele cele mai critice ale istoriei noastre, ca să nu mai vorbim de ticăloșia muscălească, permanentă, va trebui să ne-o aducem aminte, chiar dacă istoria nu se construește pe resentimente.- Prof. N.I. HERESCU evocă "Poeții Basarabiei", dela Alecu Russo, din familia Donici, până la contimporanii Sergiu Matei Nica și Robert Cahuleanu. In "Jocul cu focul", Teodor IORAȘ își amintește nostalgic de pitoreasca și profund onesta viață a satului nostru.- La partea de antologie: Caragiale, Brătescu-Voinești, D. Iov, Onofrei Pușcăriașul și Ion Stegaru.

&& BULETINUL MILITAR, II, 5-9 (Mai-Oct. 1954), cu nouă adresă: 245 E 126 Str. New York 35.- Se adresează nu numai "ofițerilor și subofițerilor activi și de rezervă din exilul românesc", cum spune

subtitlul,dar tuturor Românilor,pe care-i interesează problemele militare ale noastre şi ale lumii,desbătute cu competenţă. Semnează,pe lângă director,Col.Dan D.IVANOVICI: căp.Gospodaru,Aurel Dobre,căp.M.Crutzescu,lt.col.S.B.Mureşanu,ofiţerul de transmisie P.Sigma,Sever Panduru,plut.major Gh.Miron,J.N.Manzatti,cu obişnuitul haz,despre lt.col.de cavalerie Const.Marinescu).

&& <u>BULETINUL BISERICII ORTODOXE ROMANE</u>,Buenos Aires,Iulie-Sept. 1954.- Cuprinde ştiri parohiale,schimbul de scrisori intre Episcopul Valerian şi consiliul parohial dela biserica"Sf.Inviere"din Buenos Aires cu ocazia implinirii unui sfert de veac dela infiinţarea episcopiei ortodoxe române din America de Nord,un apel al d-nei Maria ing.Ionescu către"Doamnele române ortodoxe",etc.

&& <u>BIRE</u>,Paris,VII,188(Nov.1954).- Duşmani,după ce-au servit-o şi s'a prăbuşit,ai dictaturii antonesciene,minoritarii dela foiţa clientului nostru Teodoziadis se folosesc totuşi,pentru a improşca pe legionari cu obişnuitul noroi"made in Sărindar",de apocalipticul volum"Pe marginea prăpastiei",pe care nimeni nu l-a luat in serios in România. A.Schoenfeld dă lecţii de românism lui Creţeanu: şi nu ştim dacă e mai mare impertinenţa evreului ori ruşinea fostului român...

Adrian Popa

DRUCKSACHE

<u>Zu ermäßigter Gebühr</u>

<u>Absender:</u>

V A T R A

Via C.Morin, 6

R O M A - <u>ITALIEN</u>